

samme som, at det danske Sprog bliver trængt stærkt tilbage eller sandsynligvis trængt helt bort fra Øerne.

Dette er Grundtrækkene i det færøske separatistiske Partis Politik, saaledes som denne fremgaar af Partiledernes Udtalelser. Indenfor Partiet ere Anskuelserne for øvrig en Del forskellige. Nogle ville sikkert ikke gaa nær saa vidt, men der findes tydeligvis ogsaa andre, der have meget mere vidtgaende Planer.

Jeg og mine Meningsfæller modsætte os bestemt enhver Bestræbelse for paa ny at isolere det lille færøske Samfund og derved afbryde den Fremgang, som er begyndt og allerede har givet gode Resultater. Vi have taget Lære af Fortiden. Vi vide, hvilken Ulykke Isolationen har ført ind over os. Vi ønske gennem Forbindelsen med Riget at opnaa en fastere Grund til at bygge vor økonomiske, sociale og aandelige Udvikling paa, end vi i vort lille Samfund kunne tilvejebringe ved at staa alene. Og vi ønske igennem det danske Sprog, som vi betragte ogsaa som vort, at blive delagtige i dansk Aandsliv og gennem dette i Verdenskulturen. Afstandene fra de forskellige Kulturcentre ere lange nok i sig selv, og vi skulle ikke gøre dem endnu længere paa den Maade, som det tilsigtes fra Modpartiets Side. Vi mene ikke, at den bestaaende Ordning i nogen Maade lægger os Hindringer i Vejen for igennem vore lokale Institutioner at yde vort selvstændige Bidrag til Øernes Fremgang. Overhovedet have vi den samme Selvstændighed og det samme Selvstyre som andre Danske.

At dette forholder sig saaledes, og at vi herved have de nødvendige Betingelser for en sund Udvikling, vil jeg tillade mig at paavise, da Forstaaelsen heraf neppe er almindelig her nede i Danmark. Færøerne have ved deres Repræsentation i Rigsdagen Del i Statsstyrelsen, og denne Repræsentation er ingenlunde for lille, naar man vil regne efter Folkemængden, saa i den Henseende kunne vi ikke sige, at vi ere brøstholdne. I Henhold til Grundlovens § 91 have vi derhos, ligesom det øvrige Land, kommunalt Selvstyre under Statens Tilsyn. Den nærmere Ordning heraf er ligesom den hernede i Danmark. Den er for Landkommunerne bestemt ved Loven af 28. Februar 1872 og for Byen Thorshavn ved Loven af 27. Maj 1908. Kommunerne have deres egen Forvaltning, og de fornødne Pengemidler tilvejebringes ved Beskatning efter Formue

og Lejlighed og paa Jordegods, (for Thorshavns Vedkommende paa Bygninger). Amtskommunen styres af Lagtinget i Henhold til Lov af 15. April 1854. Lagtinget har til sin Raadighed forskellige Fonds eller Kasser deriblandt Amtsrepartitionsfonden, som Tinget kan anvende og faktisk har anvendt ikke alene til visse særlige Formaal, men tillige i andre Øjemed efter Tingets Bestemmelse. Tinget tilvejebringer de fornødne Penge til Fonden ved Udskrivning paa Kommunerne og paa Amtets Jordegods, og der findes ikke i Lovgivningen nogen Indskrænkning for denne Udskrivning.

Det er ofte blevet paastaaet af Oppositionens Førere, at Lagtinget savner Myndighed til at skaffe de Midler, som kræves til Gennemførelse af Reformer, og den sidst afgaaede Justitsminister har øjensynlig haft den samme Opfattelse. Han siger nemlig ifølge Rigsdagstidenden for 1905—06 Sp. 6168, at Folketingsmanden kunde bringe det Budskab hjem til Færøerne — her vil jeg med den højtærede Formands Tilladelse citere Udtalelserne ordret —, „at den nuværende Regering er fuldkommen rede til en imødekommende Forhandling med Færingerne om en Ordning og Udvikling af deres Forhold i Fremtiden, navnlig saaledes, at de færøske Myndigheder, deriblandt jo i særlig Grad Lagtinget, faa en større Indflydelse paa de lokale Forhold og ogsaa blive i Stand til ad selvstændig Vej at skaffe de fornødne pekuniære Midler frem, uden hvilke al Fremgang er umulig, eller i alt Fald meget illusorisk.“ Jeg har ment det rigtigt at omtale disse Udtalelser, fordi de findes i Rigsdagstidenden, og fordi de ere urigtige. Den af mig nævnte Paastand og disse Udtalelser ere i Virkeligheden ganske urigtige. De sidste ere fuldstændig overfladiske, og i sin Tid har det meget forbavset mig, at de kunde fremkomme; nu kan jeg bedre forstaa det. De lokale Anliggender paa Færøerne styres jo af de lokale Myndigheder, hvoriblandt Lagtinget, og disse have Ret til gennem Beskatning at tilvejebringe de fornødne Pengemidler. Statsstyrelsen har aldeles ingen Ret til at begrænse denne Beskatning, Lagtinget bestemmer aldeles frit Størrelsen af Skatteudskrivningen til Amtsrepartitionsfonden. De eneste virkelige Grænser for Skatteudskrivningen er Befolkningens Evne og dens Villie til at yde Skatten. Selvfølgelig kan Skatteevnen kun være lille, og derhos medfører den Omstændighed, at Fiskeri er